

CSEND

Írta:

SATCHITANANDA

az Indiából hazatért magyar hindu
brahmin jógi (Kárpáti Andor)

Minden jog a szerzőé

Tihany, 1931

TARTALOMJEGYZÉK

Előszó

Bevezetés

I. A csend hangja

II. A csend értéke

III. A lárma értéke

IV. Nagy gondolkodók, a bölcsek, művészek, szent életű remeték és a csend

V. Krisztus és a csend

Befejezés

ELŐSZÓ

a magyar testvéreimnek

Már másodszor jártam meg India földjét. Éltem és tanultam a keleti életet. Dél-Indiában, Madrasban és környékén, továbbá Bombaiban, Karachiban és más helyeken. Mivel egyéniségemnek megfelelőbbnek találtam az ottani élet és felfogás vallásbölcseletének szépségeit és mélységeit, számomra fennkölt és csodálatos tisztaságát, mely kedélyállapotomnak igen megfelelt: lelkembe fogadtam, magamba szívtam a Brahmin vallást, amely hasonló az ismertebb buddhizmushoz. Tanultam a szent Jógát, az aszkéták életét is. A Jóga a Brahmin vallás legmagasztosabb célja, melynek módszerei légzési gyakorlatokkal egyesített elmélyedésekből, elmélkedésekből és a Nirvánába való áthelyeződésből áll.

Egy szellemi benső látással érti meg és értékeli a Jógi az Örökkévalóságot, az elmúlhatatlan létezés anyagfelettségét. „Átmát”, a nem keletkezett és mindig megvolt örök lényeket

Az élet igazi valóságát, a változatlan összubsztanciát,

a: „Nirvánát”!

A Jógi ezt nemcsak megérti, hanem kedélyileg éli is. Indiában áttértem a hindu brahmin vallásra. Brahmin testvéreimtől kaptam titkos körfonalat, mely az örökkévalósággal való egyesülést szimbolizálja. Felöltöttem a lepelt magamra, miként azt a brahminok hordják és részt vettem a templomban végzett szertartásos éneklésben. Szóval, éltem az igazi hindu életet brahmin vallásosságban.

Hindu testvéreim Satchitanandának neveztek, mely szanszkritül a szellem és az anyag összefűzését, egyesítését jelenti. Ezt a nevet kaptam egyéniségem szimbolizálására.

Indiából hazatérve, a „Ma Indiában” című kéziratomban és egyéb munkáimon kívül megírtam a „C s e n d” című dolgozatomban, hogy az örökkévalóságot Kelet felfogása és értékelése szerint igazi és eredeti módon, magyar nyelven közöljem, magyarázzam és érthetővé tegyem a követésre, ahogyan élni és magunkévá tenni kell az örökkévalóság megértését, mint kedély- és gondolatbeli felfogást.

Erről szól a „Csend” című művem, melynek lelki állapotát az itt közölt fényképem adja némileg vissza.

Szeretettel ajánlom minden komolyan gondolkozó és kereső vagy szenvedő magyar testvéremnek.

Tihany, 1936. május 10.

SATCHITANANDA

Levélbélileg érdeklődőknek bővebb felvilágosítással szolgálom válaszbélyeg ellenében:
Satchitananda Jógi (Kárpáti Andor), Zala vármegye, Tihany

BEVEZETÉS

A csend az örökkévalóság, mert az örökkévalóságban csend van, mely a nyugalom és béke harmóniájának boldogsága. A csend az örökkévalóságot betöltő tökéletes boldogság.

Ha ezt el akarjuk érní, akkor ne gondoljunk csak külső, fizikai, azaz testi csendre, mely mulandó, mint maga az anyagi lét, hanem a lélek békéjének a harmóniájára. Mert hiába keressük fel az erdők vagy akár a világ legelrejtettebb magányát, mit sem ér a környezetnek a legteljesebb csendje sem, ha a lelket békétlenség, kínzó vágyakozások, nyugtalanító szomjúságai epesztik.

Ha nincs a lélekben meglegedettség, a diszharmóniától a halál enyészete sem fogja megváltani. Mert a testi halál a mulandónak az enyészete, a lélek az örökkévalóságé. De míg a lelket az anyagiasság béklyói fogva tartják: - rab; sýnylódik az anyagiasság terhei alatt, és nem élheti az igazi, az örökkévalóság életét. A csend békés harmóniáját.

Ellenben a meglegedett lélekben csend van. Ezért földi javakra vágyódások kínzó szomjúságai nem gyötrik.

Legyen bár a világi életnek a legnagyobb zajában, körülötte zakatolhatnak a gyárak gépei, akár dolgozzon, mint valami rabszolga, vagy körülveheti a pompa, kényelem fényűző élete, a zene és a tánc mámorító tivornyai, vagy mint katona kényszerítve az ütközet golyózáporában, ágyúk bömbölésében, az öldöklésbe a halálba rohanni; legyen bár a föld katasztrófájának, világok pusztulásainak a zajában: lelkében mégis a csend harmóniájának boldogsága fog lenni.

Mert a lelki béke csendjét, a harmóniának örök boldogságát semmi földi dolog meg nem zavarhatja. Mert a fizikai, a testi lármák mind mulandók az egész megteremtett világgal együtt. Eljön az idő, amikor a nap, hold, föld és csillagok is mind megsemmisülnek.

A tökéletes lelket a külső, az anyagi világ mulandó lármája nem zavarja, mert felemelkedett az elmúlhatatlan, nem földi létezésbe: az örök életbe:

A nyugalmas lélek csendes, elmúlhatatlan harmóniájába. Ahol pedig a lélek benső csendjével együtt van a külvilág, a testi csend is, ott az igazi tökéletes élet.

A lelki harmónia testi harmóniát teremt. Amely lélekben megszűnnek a vágyak szenvedélyei és a nyugtalan sóvárgások szomjúságai, ott megszűnik a külső küzdelem is, ott elmúlik a külső, a testi, a világi háborúság is.

Mert a lelki meglegedettség, fizikai, azaz testi, illetve világi meglegedettségre vezet.

A meglegedett boldog ember lelki csendjében egyszerű eledellel táplálkozik, szerény hajlékban, ruhában él. Nem törekszik nagy erőlködéssel földi javakra, hogy ezzel a lelki vágy akár csak a testi, a környezet, a külvilág csendjét is megzavarja.

Így alig kell küzdenie az anyagiassággal, ezért lelki nyugalomát külső nehézségek nem fogják soha elégedetlenségre vagy haragra ingerelni.

Lelki tisztaságában nem fog elrejtőzni csalárd vagy hazug gondolat, mert nincs semmi különösebb célja.

Megnyugvással időzik e földön, a mulandóságban, amíg eljön az ideje annak, hogy testét elhagyva megtérjen az örökkévalóságba.

A bölcslet nem téveszti meg a testben való mulandó élet. Mert tudja, hogy lelke az örökké-

valóság elmúlhatatlanságáé, melyből csak azért jött elő, szállt le, költözött bele az anyagba, hogy bebizonyítsa a mulandó, az enyészet felett is diadalmasan élő, örökké létező igazi lényegét, a csendet, az örökkévalóságot betöltő boldogságot, az örök életet.

I. A CSEND HANGJA

Az ember, ha a magányt felkeresi és a külvilág iránt érzéketlenné, süketté és vakká lesz, meghallja azt a hangot, amely belül a lélekben szól és melyet körülötte a csend kifejez.

Mert a csend beszél.

A csendben születnek a legszebb gondolatok. A csendben nincsenek vágyak, és ahol nincs vágyódás, ott nyugalom és béke van.

A csend első három hangja: Legyél vágytalan, melyből fakad a megelégedettség, ami viszont harmóniára vezet. Aki a külvilág iránt a teljes érzéketlenséget ha csak néhány órára is megszerzi, az vele együtt megszerzi a csendet, melyben a lélek megpihen és vágytalanságában meg elégedetten éli a csend boldogító harmóniáját.

Ebben a nyugalomban, ha már a lélek elszakadt a külvilági élet zavaró lármájától, megérti a csend hangját.

A hangtalan hangot. És egyesül a néma beszélővel.

Így megtaláljuk magunkban a nyugalom és béke érzését, a lélek, az élet csendjét, a harmóniát. Az ilyen lélekben megszólal a csend és elmondja az élet titkait.

Próbáljunk meg sokszor magányban lenni, csendben maradni, a világi élet és a hétköznapi lármától elszakadni, kikapcsolódni a földtől, a testtől, csak befelé érezni és mindenféle vágyat kioltani, hogy igazi magányt és zavartalan csendet teremtsünk.

És íme, csoda fog történni!

Lelkünk felszabadul a földhöz kötöttségétől, a vágyak lenyűgöző erejétől és megszűnik az életküzdelem állandó feszültsége.

A lélek e szabadságában kitárul és elmondja, mi az élet, hova tartozik, honnan jött és hová megy.

Föltárul sok misztérium, melyeket idáig a külvilág lármája harsogásával és küzdelmeivel eltakart.

Aki az elmondottakat nemcsak megértette, hanem gyakorolni is fogja, annak megszólal a csend és megérti a hangtalan hangot, mert egyesülni tud a néma beszélővel.

II. A CSEND ÉRTÉKE

A csendből keletkezik és a csendbe elenyészik minden. A csend olyan, mint a sima víz tükre, melyen hullámok keletkeznek és elsimulnak.

Ismerj meg engem, mondja Ő: a mindenek előtt és mindenek után, alatta, felette és a mindenben rejlő lényegemet; a békés, nyugalmas, harmonikus csendet, a megzavarhatatlan örökkévalóságot.

Sajnálatra méltók azok a lelkek, akik engem nem ismernek, sehol meg nem találhatnak, csak a lármás küzdelem, hiábavaló vágyak nyughatatlansága, szenvedésteljessé teszi életüket.

De boldogok azok, akiknek lelki szemeik vannak és csukott szemmel is látnak, lelki füleik vannak és süket füllel is hallanak és a csendes magányban is éreznek.

Ezek megértenek engem, mert megtalálnak engem lelkük legmélyén és gondolkozásuk felszínén és a környezetükben is.

Akik engem ismernek, tudják jól, hogy én vagyok a béke, a meglegedettség nyugalmas boldogsága. Akik rám találtak, tudják, hogy az örökkévalóságot megtalálták és betelnek az én boldogságos érzésemmel.

Minden más csak mulandó álom káprázata, mely lármás küzdelem után bennem előbb-utóbb feloldódik és nyomtalanul eltűnik.

Belőlem keletkezik és bennem elmúlik a tavasz, nyár, ősz, tél is. Gyorsan forog a föld és peregnek az évek és az élet mint valami film a föld színpadán.

Bennem enyésztek el az emberiség korszakainak különböző történelmei, melyek lármájukkal betöltötték a csendet, majd erőlködéseikben elfáradva, pihenni térve, elcsendesedtek.

A régi rómaiak világuralma, pusztító, hódító háborúik, nagy császáraikkal együtt és az orgiális ünnepeik, pazar cirkuszi játékaik, hatalmas kultúrájuk, melyekkel tele írták egykoron az évszázadok történelmeit: elmúltak, elenyésztek, eltűntek, csenddé váltak, bennem feloldódtak.

Az egyiptomiak hatalmas fáraói rabszolgáikkal és kultúrájukkal együtt szintén elmúltak, mint vak, üres lárma és maradt az, mi volt előtte: a csend örök birodalma.

A még létező néhány omladozó, porladozó szfinx és piramis hirdeti azt, hogy valaha ők is éltek. De az évezredek a visszamaradt nyomaikat is megsemmisítik.

Eltűnik minden, ami keletkezett. Minden látható, hallható és érzékelhető jelenség, mint álom elmúlik, csenddé válik.

Én vagyok a függöny a föld színpadán. Lezárom a színdarabok történeteit és feltárom a korszakok új változásait.

Így jött el a XX. század tragédiája, a világháború. Az is elmúlt, hasztalan keletkezik és elmúlik minden, és az évszázadok megtelnek az emberek történelmeivel.

Születnek, élnek, küzdenek és meghalnak nemzedékek.

De én, a csend, csendben szemlélem e földet, az élet színpadát, melyen harsog a lárma, a küzdés és a vágyódás nyugtalan zaja.

Van mit néznem: az egymást követő korszakok új és új műsorral jönnek elő és enyésznek el bennem.

Mert enyém a mulandóság. Belőlem keletkezik, és bennem enyészik el minden látható és érzékelhető világ és válik láthatatlanná és érzékelhetetlenné ismét.

Enyém az űr, melyben keletkezett a milliányi csillagvilág végtelen sokasága, hogy keringve éljék mozgalmas életüket, betöltvén az űr csendjét, világosságot és sötétséget támasztva. De aki engem ismer, tudja jól, bennem nincs sem sötétség, sem világosság.

Csak az árnyékvilág mulandó, anyagias jelensége különbözteti meg a sötétséget a világosságtól, a földet a naptól, a csillagokat a holdtól, embereket az állatoktól, növényt a bogártól, sziklát a víztől, hideget a melegtől.

De az én számomra mindez csak lárma, egyforma káprázata az anyagi életnek, mely értéktelen, mivel hogy mulandó, minden gyorsan tovatűnő és változó, miként az álom.

Én vagyok csak a valóság! Az elmúlhatatlan és örök lényeg! A változhatatlan és nem keletkezett, mindig megvolt és örökké fennálló

Csend!

melyben mint káprázat, illúziók színes álma jön elő az élet és múlik el ismét.

De én mindennek felette, alatta, előtte és utána létezni fogok. Mert én vagyok az örökkévalóság.

III. A LÁRMA ÉRTÉKE

Az emberek sorsaikat kicsinyes fontoskodásaikkal élik le. A tudományos kutatások feltárják a mindenség titkait. Megfigyelik a föld és a nap, a hold és a csillagok mozgásait. A mikroszkóp segítségével meglátják az atom és molekula parányok rezgéseit, megismerve még a vérsejtek és egyéb egysejtű lények életét. Teleszkópjaikkal szemlélik az űr végtelen csillagvilágait, áttekintvén a fényének tízezeinek tartamát. Feltalált sokféle gépeikkel beutazzák a föld, víz és levegő útjait, lehatolnak a bányák és a tengerek mélységeibe. Kifürkészik mindazt, ami látható, hallható és érzékelhető e világban.

Gyönyörű templomaik égbenyúló tornyainak harangzúgása hirdeti a tiszteletüket az alkotó, a teremtető, a természet és a föld, azaz a teremtetés létrehozójának dicsőségére, akit Istennek neveznek! Ezért összejönnek, hogy hálaadó és segítséget kérő alázatos imákat mormoljanak.

Életüket a földön társadalmi rendszereik és divatos szokásaik szerint élik. Újabbnál újabb reformálódásokat végeznek. Mindig elégedetlenek. Vágyakozástól eltelve óhajtják a fény, a pompa és a jólét földi javait. Ezért szenvedélyeiktől elragadtatva, önzökké válnak és a háborúk vérfürdőjén átgázolva törekednek hatalomra jutni. Meggátolhatatlanul fejlődik kultúrájuk generációkon keresztül az évezredek és évmilliók korszakain át.

Tombol, küzd mindenütt az élet; érvényesülni, alkotni, teremteni akar minden irányban e látható, hallható és érzékelhető anyagi világban.

Mint a föld is születésének kezdetén kavargó, cseppfolyós, izzó gáz volt, majd dühöngő kráterek, orkánok és tengerek harsogó tombolásai következtek, mire a föld kihűlt és megszilárdult formájában elcsendesedett.

Megelégette a sok küzdelmes formálódásait, elcsitult kialakulásában, már nem működnek, hanem elaludtak a kráterek, csak a néma, égbenyúló hegyek hirdetik, hogy valamikor törekedtek felfelé.

A hegyek között pihennek az elfáradt völgyek, melyeknek mélységeiben folyók, patakok, tavak és tengerek megnyugodott csendben többé nem akarják elhagyni medreiket, mint egykoron.

Megpihent a föld, talán a forgása is már majd lassúbb lesz és eljön az idő, amikor a nap is majd elalszik és a sötétség néma csendje borul a tájra.

Elmúlik, elcsendesedik minden. Szétporlad, megsemmisül az egész naprendszer is a jövőben. És a világmindenség helyén marad az aether nyugodt, hangtalan, érzékelhetetlen és láthatatlan csendje:

az örökkévalóság

nyugodalmas, békés, mindennel megelégedett harmóniája.

Így tombolja most ki magát a föld hátán az emberiség korszakainak élete. Világháborúk és társadalmi rendszerek forrongásain keresztül, mígnem a kialakult, kikristályosodott jövő évezredeinek a kultúrájában megnyugodva, elcsendesedik, megbékél az emberiség e földön.

Az örökkévalóságot megtalált, vágytalan bölcsességre eszmélt társadalom krisztusi nyugalomban fog megelégedve megnyugodni.

Elmúlik a mai lázas, lüktető vad hajsza. Megszűnnek a forrongó háborúk vérfürdői. Leomlanak

az országok határai, a föld népei békés szeretettel egyesülnek.

A lélek, az Isten és az élet ezen harmóniájában bekövetkezik a vágytalan nyugalom megelégedettsége.

E csendben elalszik a föld, megáll a forgása, kialszik a nap és az éjszakában, az örök elmúlásban eltűnik az érzékelhető, hallható és látható világ és marad, mi volt előtte: a nyugalmas béke megelégedett harmóniája, az örökkévalóság állapota: a csend.

IV.

NAGY GONDOLKODÓK, A BÖLCSEK, MŰVÉSZEK, SZENTÉLETŰ REMETÉK ÉS A CSEND

Születés, élet és halál egymást követő változásai a mulandóságnak, alkotják az életünket e földön. Küzdelem a létért, a megélhetésért, tele a világ sok mindennel. Gyönyörű virágos kertek, szép lakóházak, autók, repülőgépek, modern magas bérházak kényelmes, komfortos szobákkal. Ínyizgató, élvezetes ételek. Kávéházak, bárók, orfeumok, mulatóhelyek. Színházak, koncertek, mozik, ezért tülekednek a pénzért, mellyel a földi javak megszerezhetők. Továbbá könyvek, művészetek, hazafiasság, sokféle politikai, társadalmi rendszerek, tudományos kutatások, titkokat kifürkésző feltalálók stb. Bármerre tekintünk, nemcsak az emberek társadalmában, de még a tenger fenekén lakó szörnyek világában, a föld mélyében, a földön és a levegőben is, mindenütt sokféle törekvések erőfeszítéseit találjuk.

Mert a látható, hallható és érzékelhető anyagi élet nem egyéb, mint küzdés, vágyakozás, nyugtalanság, elégedetlenség, azaz diszharmónia, mely betölti az egész földet a láрма szimfóniájával.

Nagy gondolkodók, bölcsek, művészek, szentéletű remeték mind kivonultak az emberi társadalom zajos, tülekedő hajszájából, hogy a magány, a csend zavartalanságát felkeressék. A természetben, távol a városi élettől, lelkük megnyugodott. Különösen a hosszú téli esték egyhangúságában. Nem látták maguk körül a világi életet, melyeknek szépségei vágyat keltve nyugtalanságra és küzdésre vezetnek.

A természet vadregényes környezetében megihletődtek a napkelte és lemente égi színpompájától. Hallgatva reggelenként a madarak dalát és a csendes esti szürkületet betöltő tücsök ciripelését. A nyári éjek holdfényes varázsában szemlélték a milliányi csillagokat, és mélyen beszívták az ózondús, tiszta levegőt.

Ilyen nyugalmas órák, napok és évek meghozták, megadták a lelkük csendjét és megtalálták a boldogságot, melyet már többé nem óhajtottak semmiféle világi zajjal, még a legnagyobb gazdagság, fény és pompa jólétével sem felcserélni.

Mert féltették lelkük békés csendjét, és jól érezték magukat egyszerű hajlékuk magányosságában, a természetben, ahol megelégedettséget és nyugalmat találtak.

Megértették a magány, a csend hangját, mely így szólt:

A csend harmónia, a láрма diszharmónia. A csend a magány, a megelégedettségben, az örökkévalóságban való élet.

Nem tudják ezt azok a lelkek, kik az anyagiasság útvesztőiben bolyongva, elkápráztatva zajban, küzdelemben élnek.

Mivel nem ismernek engem, elmerültek az anyagi lét szépségeinek és rútságainak változáiba.

Ezek az élő halottak szálnalmas lelkek, kikben én, az örökkévalóság, a mulandósághoz, az élet az enyészethez vagyok leláncolva.

Ha megértenének, nem kápráztatná el a lelküket a világi élet, mint valami színes üveggyöngy hamis csillogása; belátnák annak értéktelenségét és hiábavalóságát, nem cicomáznák fel vele magukat, hanem hozzám menekülnének, az örökkévalósághoz, az élet igazi értékéhez, a valódi gyöngyhöz, a boldogsághoz.

Ezt mondja a magány csendje. Nagy gondolkodók a bölcsek, művészek és a szentéletű remeték megértik az ő szavát. Gyakran keresik fel a magányt és a csendet, megszeretik és elfordulnak a világi élettől és nem hagyják el többé sem a magányt, sem a csendet.

Ezért elnyerik a béke és nyugalom megelégedettségének a harmóniáját. Az örökkévalóság megértésének a boldogságát.

V. KRISZTUS ÉS A CSEND

„Om” - mondja csendesen, alig hallhatóan a megvilágosodott hindu szent.

„Om” - mondta egykoron Buddha, a magasztos bölcs, mikor felelmesztelt az örökkévalóság megértésére, az igazságra.

„Om”-ot, a szent szót mormolja a földi léttől felszabadult Jogi - aszkéta életet élő lelke. Megtaláltam az örökkévalóságot.

Ámen - mondta Krisztus imái végén, mellyel kifejezte az örökkévalóságban való békés megnyugvását.

„Legyen meg a Te akaratod.” És bátran ment a kereszthalálba, nem törődve a testi és a földi mulandósággal. Lelkileg szabad volt az anyagiasságtól, mert megtalálta a csend meglegedettségének vágytalan, boldog harmóniáját, az örök életet. Tudta, hogy a test mulandó, az anyagi lét változó, a földet előbb-utóbb el kell hagyni, mert maga a föld is mulandó és egykor eljön ennek is a vége és elmúlik vele együtt minden: látható, hallható és érzékelhető jelenség, mint az álom.

A földhöz ragaszkodva, aki fél a testi haláltól, az a mulandóhoz ragaszkodik és a semmitől fél. Mert akik csüggnék a földi javakon, az anyagiasságnak rabjai. Mulandóságban élnek, nyugtalan a lelkük és elvesztik az életüket. Mert az anyagi, földi élet veszendő, mulandó, megsemmisülő káprázat.

Ezt tudta a „Mester”, hirdette és bizonyította életével. Megmutatta teljesen a ragaszkodás-nélküliségét e földhöz.

Nem védte a testi életét! Nem menekült a földi élethez, mely előbb-utóbb úgyis megsemmisül és az örökkévalóságban mindegy az a néhány évtized, melyet a mulandóságban a lelkek élnek.

Egy szempillanatra sem zavarja meg az örökkévalóság nyugalmanak csendjét és harmóniáját.

Akit nem zavar meg az anyagiasságban, a mulandóságban való élet, annak a lelke a földön is testétől függetlenül szabadon, az örökkévalóság harmóniájának csendjében él.

Krisztus számára is közömbös volt földi tartózkodásának időtartama. A meglegedettség harmóniájából még a kereszthalál testi kínjai sem bírták kikökönteni.

Példa rá kimondott szavai: „Uram, bocsásd meg nekik, nem tudják, mit cselekednek.” Később azt mondta: „Elvégeztetett” és kilehelte lelkét.

Lelke a test, a mulandóság börtönéből visszatért az örökkévalóság üdvösséges állapotába, melyet már e földön megtalált.

Ő nem testi mulandóságban, a halálban élt, hanem az örökkévalóság boldog harmóniájában. A testi halált semmibe sem vette. A földi, anyagi dolgoktól való elfordulást, a vágytalanság békés nyugalmat, az örök életet hirdette.

„Én vagyok az út, az igazság és az élet” - mondotta, és vajmi kevesen értették meg, és vajmi kevesen találták meg: hogy mi a csend harmóniájának elmúlhatatlan boldogsága.

Jaj annak a vak léleknek, mely a földi, testi dolgaiban elmerülve mást nem látva, az anyag sötétségeiben él.

Káprázatokat hajszolva, földi dolgokat előbb-utóbb elveszítve megsemmisül, mert az anyaghoz, a mulandóhoz kötötte életét.

Boldog az a lélek, mely az anyagi, testi, földi életét semmibe sem veszi. Elfordulva a földi javaktól, megtalálja a föld felettét, a lelki csendet. S bár a teste még a mulandóságban él, de lelkében már az örök élet üdvössége honol.

Ha teste szertefoszlik a halálban: lelke megtér a vágynélküli nyugalom elmúlhatatlan anyagtalanságába, a harmónia boldogságába: az örökkévalóság csendjébe.

BEFEJEZÉS

Oltsátok ki a vágyakozás nyugtalanságát, mely a földi javakra való sóvárgásaival küzdelemre, az élet sokféle nehézségeire vezet.

Elvakítva a világi élet káprázataitól, az anyagiasság lármájában boldogtalanság fogja betölteni az életetek hiábavaló fáradozásait.

Legyetek bármily becsületesek, dolgozzatok bár éjjel-nappal, munkálkodjatok mások életéért, lelki békét, nyugalmat, csendet nem fogtok találni.

De ha a szívetek megtisztul a vágyakozástól, és a lelketek betelik az örökkévalóság üdvösségével, az életfenntartás szükségletei leegyszerűsödnek nagyon kevésre, melyet a természet mint életfeltételeket bőségben megad. A szabadban élő oktan állatok sem szenvednek semminemű hiányt. Erősek, egészségesek, fáradhatatlanok, gyönyörű tollazattal vagy szőrruhával, hibátlan fogazattal léteznek.

Az ember, ha a természettel összhangban élne, erős, izmos, napbarnított testét betegség sohasem érné. Fáradhatatlanságban és szépségben élvezné a gyümölcsös ligetek ózondús levegőjét, ahol táplálékát is megtalálná, és békés harmóniában élne családi otthonában.

Így a lélekbe beköltöző csendet és béke állapotát a testi csend és béke állapota követné. Mert az Úr nem rabszolgaságra, nem véres verejtékes küzdelemre és háborúságra teremtett titeket, hanem tökéletességre és boldogságra, a Benne való megelégedettség örökkévalóságára.

De a tudatlanság megmételjezi a földet, elvakítva az anyagiasság káprázataitól, földi javakra törekedve megfélelkezik a lelkiekről. Jólétnek, a kényelemnek, a testi élvezeteknek él.

És elnyeri a testi leromlást, az anyagi, földi dolgokhoz való ragaszkodást, félti a mulandót az enyészettől, szenved, izgul, gyötrődik a világ zajában.

Mert aki a testnek él, a mulandónak, a halálnak él. Elvakultságában nem látja a sok hiábavalóságot; tévelyeg a világi élet elragadtatásaiban. Önzővé, bűnössé lesz, fegyvert fog, egymás ellen harcolva hatalomra, a földi javak birtoklásaira igyekszik és a sátán szolgálatába áll és elnyeri ez által a szenvedés és a halál keserves kínjait.

Támadjatok fel a halálból, eszméljete fel az igazságra. Teremtsetek csendet magatokban és körülöttetek, hogy az örökkévalóság nyugalmas békéje és boldog harmóniája költözzön a ti szívetekbe.

Mert a csend által megtaláljátok az örökkévalóságot, az enyészet feletti örök életet.

Om.